België - Belgique
P.B. - P.P.
8500 Kortrijk
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER

DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË

VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

INFOBLAD KORTRIJK

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM
Verantwoordelijke uitgever:
Rasson Nadia - Steenstraat 103 -
8501 Heule
P 806019
PRS: 3048465
Nummer 113 – 3de kw 2025 (juli-aug-sept)

Koninklijke en Menslievende
Vereniging der
Dragers van Eretekens en
Medailles van België

Regionale Kortrijk

LIDGELD 2025

De betaalde lidkaarten werden verdeeld onder de aanwezigen tijdens het Promotiefeest op zaterdag 12 april 2025.
De personen die niet aanwezig waren op zaterdag 12 april 2025 vinden hun lidkaart hier terug of wanneer in orde met uw bijdrage, zullen die opgestuurd krijgen.
Indien het vakje een groene klever bevat, gelieve uw bijdrage van 14 Euro onverwijld te willen storten op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747

Indien hier groene klever - dringend uw lidgeld betalen - 14,00 Euro op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747

Indien u het krantje liever per mail 💻 ontvangt, geef dan uw mailadres door.

Dit bespaart ons druk- & portkosten.

Ook krijgt u het krantje sneller (in pdf.) met kleurfoto's.

Of wens je toch liever de gedrukte versie 📖 ? Laat het ons weten en we sturen het krantje op.

📧 - 📧 of 📱 naar de Kanselier: Kurt VERHELLE
Kapel ter Bede 28
8500 KORTRIJK

Deelname plechtigheden of manifestaties

Enkele bestuursleden van de Regionale Kortrijk waren hier aanwezig :

1. Maandag 05 mei 2025
   Herdenking 'Circus 157' van RAF-SAAF Belgian Section op het Ypres Town Cemetery, Zonnebeekseweg te Ieper

2. Donderdag 08 mei 2025
   A Burial Service op New Irish Farm Cemetery, te Ieper van
   Private John Tame of 2nd Battalion The Royal Berkshire Regiment,
   missing 16 August 1917

   Herdenkingsplechtigheid ter gelegenheid van het einde van WO II en de Bevrijding der Kampen te Ieper.
   Hulde aan Belgisch monument
   Hulde aan de Gedenkplaat Regina Hotel
   Hulde aan de Poolse Gedenkplaat
   Hulde aan Franse Gedenkplaat
   Last Post

3. Vrijdag 09 mei 2025
   Herdenkingsplechtigheid Kortrijkse SAS-SOE Parachutisten gesneuveld tijdens WO II op de begraafplaats Meensesteenweg te Kortrijk

4. Woensdag 21 mei 2025
   A Rededication Service op Perth Cemetery China Wall, te Ieper van
   Private John Walton of The South Staffordshire Regiment,
   gestorven op 15 Februari 1916.

   A Burial Service op Poelcapelle British Cemetery, te Langemark-Poelkapelle van
   Private Harry James Birch of The Cheshire Regiment,
   gestorven op 22 Oktober 1917 en 4 ongekende soldaten.

5. Donderdag 22 mei 2025
   A Rededication Service op Oosttaverne Wood Cemetery, te Heuvelland van
   Second Lieutenant William Knight of The North Staffordshire Regiment,
   gestorven op 21 April 1915.

6. Zondag 25 mei 2025
   Herdenking Leieslag, Nationaal Leiemonument te Kortrijk

   Memorial Day Service, Flanders Field American Cemetery te Waregem

7. Woensdag 11 juni 2025
   A Rededication Service op Tyne Cot Cemetery, te Ieper voor CSM Harry Lowe van het 15^{the} Battalion, Durham Light Infantry, KIA 04 oktober 1917.

   A Rededication Service op Bedford House Cemetery, te Ieper voor Capt. Ernest Blencowe van het 6de Bataljon The Dorsetshire Regiment, KIA 16 Februari 1916.

8. Donderdag 12 juni 2025
   Een begraafdienst op Bedford House Cemetery, te Ieper voor 3 onbekende soldaten uit de Grote Oorlog.

9. Dinsdag 17 juni 2025
   Begrafenis van Jonkheer Thierry Coppieters 't Wallant in de Heilig Hartkerk te Knokke

10. Zaterdag 21 juni 2025
    Herdenking van de Parachutisten en Weerstanders aan het Monument aan de Sluizen te Menen

    Uitzonderlijke plechtigheid n.a.v. de 80ste verjaardag van de bevrijding van de concentratiekampen en de dag van de vaandeldragers in het Fort van Breendonk.

Woensdag 11 juni 2025 – Tyne Cot Cemetery te Ieper

Woensdag 11 juni 2025 – Bedford House Cemetery te Ieper

Na 108 jaar krijgt Britse soldaat eindelijk een laatste rustplaats.

“Nu is hij meer dan alleen een oude foto”

Uit de modder van de oorlog, terug in de armen van de familie. Dankzij DNA-onderzoek konden de gevonden stoffelijke resten van soldaat John Tame, die op 22-jarige leeftijd sneuvelde in Zonnebeke, geïdentificeerd worden. Samen met zijn twee broers vertrok hij naar het front van de Eerste Wereldoorlog. Maar geen van de drie keerde ooit terug, tot nu. “Na meer dan 108 jaar krijgt hij eindelijk de begrafenis die hij verdient”, zegt achterneef Keith Brooks.

In 2018 werden bij werken in Zonnebeke menselijke resten gevonden. Het was snel duidelijk dat het om een gesneuvelde uit WO I ging. Archeologen vonden onder andere schouderinsignes en een embleem van The Royal Berkshire Regiment. Historisch onderzoek en andere vondsten wezen naar het 2de bataljon van het regiment. Die eenheid bleek op 16 augustus 1917 zware verliezen te hebben geleden in onze regio. De lijst van vermisten was erg lang en verdere identificatie van de stoffelijke resten bleek onmogelijk.

Slag bij Aubers Ridge

Bijkomend onderzoek bracht echter een extra element aan het licht: de soldaat was eerder gewond geraakt aan de linkerschouder. Die informatie verkortte de lijst met namen aanzienlijk. DNA-onderzoek leidde uiteindelijk tot identificatie, de gevonden resten waren van John Tame uit Windsor. Het was DNA van zijn achterneef Keith Brooks die het ultieme bewijs daarvoor gaf.

Van het gezin Tame was John niet de enige zoon die het leven liet in de oorlog. Zijn broers Alfred en William George stierven beiden op 9 mei 1915 tijdens de Slag bij Aubers Ridge in het noorden van Frankrijk.
De twee zijn nog steeds vermist en worden herdacht op het oorlogsmonument in Ploegsteert.

Toekomstige generaties

John Tame raakte spoorloos op 16 augustus 1917 bij de Slag om Langemark, nadat zijn eenheid een aanval had uitgevoerd op de Duitse stellingen. Er volgde daarop een tegenaanval van de Duitsers. Daarna werd niets meer van hem vernomen, tot de vondst in 2018.
John Tame kreeg een laatste rustplaats op de CWGC-begraafplaats New Irish Farm Cemetery in Ieper. De dienst werd bijgewoond door soldaten van het 2nd Battalion The Rifles, een infanterie-eenheid van het Britse leger, en achterneef Keith Brooks.
"Enkele foto's en getuigenissen van al lang overleden familieleden doen ons nog herinneren aan John en zijn broers", zei Keith Brooks na de plechtigheid. "Na het vinden van de stoffelijke resten van John is hij meer dan alleen een oude foto. Zijn graf en zijn verhaal maken hem tastbaar voor toekomstige generaties. Het is dankzij het uitstekende werk van het leger en de onderzoekers dat dit mogelijk is gemaakt. Hun werk geeft vermiste personen die hun land hebben gediend de begrafenis waar ze recht op hebben", klinkt het tot slot nog bij de achterneef van John Tame.

Achterneef van John Tame (links) was aanwezig bij de begrafenis in Ieper.
Foto: Eric Compernolle

Bronvermelding : Christophe Maertens
Het Laatste Nieuws, Regio Kortrijk-Ieper,donderdag 15 mei 2025

Soldaat John Tame werd begin 1895 geboren in Windsor, Berkshire. Hij was de op twee na oudste van zeven kinderen van Edward Tame en zijn vrouw Alice. Edward stierf enkele maanden na de geboorte van hun jongste kind in 1906.

Johns oudere broers, Alfred en William George Tame, namen dienst in het leger en dienden bij het 2de Bataljon The Royal Berkshire Regiment dat bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog in India gestationeerd was. Het bataljon keerde terug naar het Verenigd Koninkrijk en arriveerde op 5 november 1914 aan het Westelijk Front. Lance Corporal Alfred Tame en Corporal William George Tame sneuvelden op 9 mei 1915 tijdens de Slag om Aubers Ridge. Beide broers zijn nog steeds vermist en worden herdacht op het Ploegsteert Memorial.

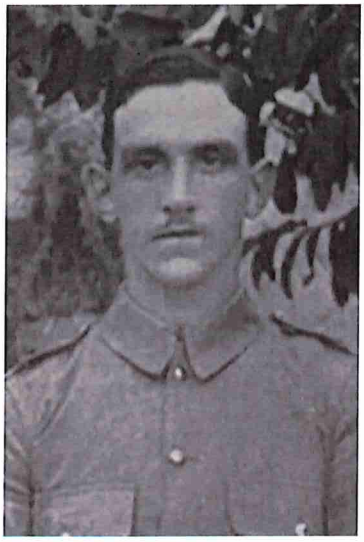

Lance Corporal Alfred Tame

Corporal William George Tame

John lijkt zich te hebben aangemeld na het begin van de vijandelijkheden en sloot zich aan bij het 6de (Service) Battalion The Royal Berkshire Regiment. Het bataljon arriveerde op 25 juli 1915 aan het Westelijk Front en werd naar de Somme gestuurd; soldaat Tame raakte gewond tijdens de Slag aan de Somme in 1916. Waarschijnlijk werd hij hierna overgeplaatst naar het 2de Bataljon.

In de nacht van 15 op 16 augustus 1917 verplaatste het 2de Bataljon The Royal Berkshire Regiment zich formeel naar verzamelposities op de Westhoek-heuvelrug. Om 04:45 uur op 16 augustus vielen ze aan als onderdeel van de grotere Slag om Langemark. Ze doorkruisten de grond ten oosten van de Hannebeke en veroverden deze zonder moeilijkheden.

Terwijl het kruipende spervuur dat ze volgden oprukte, namen ze het grootste deel van de Iron Cross Redoubt en verdedigingsposities ten noorden ervan in. De linkse compagnie veroverde Anzac en de Groene Lijn werd op bepaalde plaatsen bereikt. Een linie werd gevormd ten noordwesten van Polygon Wood en liep door de noordwestelijke hoek van de Iron Cross Redoubt. De linie was echter zwak door de verliezen die ze al geleden hadden en machinegeweervuur maakte het moeilijk om zich te reorganiseren.
Om 10u30 deden de Duitsers een tegenaanval vanuit de richting van Polygon Wood. De aanvallende Britse troepen verzamelden zich en slaagden erin posten op te richten in oude loopgraven ten westen van de Hannebeke. De Duitse aanval stopte na de linie van de Iron Cross Redoubt. Om 15u30 begon een nieuwe Duitse aanval met een groep die uit noordwestelijke richting kwam en een andere uit Nonne Bosschen Wood en de Zonnebeke Redoubt. De aanval verliep langzaam en om 16u30 begon de Britse artillerie de heuvelrug te beschieten. De Britse bataljons in de linie rond het 2de Battalion The Royal Berkshire Regiment zagen dat ze zich terugtrokken en het werd noodzakelijk voor hen om zich ook terug te trekken. Er werd een linie ingenomen in betonnen schuilholen bij de Westhoek en de verschillende bataljons in het gebied consolideerden de linie. Verdere aanvallen bleven uit. Tijdens de gevechten die dag werd soldaat Tame vermist. Hij was 22 jaar oud. Hij werd herdacht op het Tyne Cot Memorial.

In mei 2018 werden de stoffelijke resten van een soldaat van The Royal Berkshire Regiment gevonden tijdens wegwerkzaamheden in de buurt van Zonnebeke. Er werden verschillende artefacten bij de soldaat gevonden, hoewel er maar weinig direct met hem in verband konden worden gebracht. Onderzoek van het stoffelijk overschot onthulde dat de soldaat eerder gewond leek te zijn geraakt rond zijn linkerschouder. Er werd een DNA-test uitgevoerd die deze man identificeerde als soldaat John Tame. Vandaag herdenken we soldaat Tame en zijn vermiste broers en zijn stoffelijk overschot zal met volledige militaire eer worden begraven.

Deze begraafplaats lag vlakbij de boerderij die bij de troepen bekend stond als 'Irish Farm' en werd gebruikt van augustus tot november 1917 en april en mei 1918. Aan het einde van de oorlog waren er slechts 73 bijzettingen. Na de wapenstilstand werden meer dan 4.500 graven van de slagvelden ten noordoosten van Ieper en van een aantal kleine begraafplaatsen overgebracht naar wat nu bekend staat als de Commonwealth War Graves Commission's New Irish Farm Cemetery.
Slachtoffers die vandaag van deze slagvelden zijn geborgen, waaronder soldaat John Tame, liggen hier naast hun kameraden.

Bronvermelding : Crown Copyright/JCCC – 2025

The **C**ommonwealth **W**ar **G**raves **C**ommission (**CWGC**) cares for the graves, memorials, records and memory of the 1.7 million Commonwealth servicemen and women who died during the two World Wars.

Koninklijk Paleis

Aan Mevrouw Nadia RASSON
Voorzitter van de Koninklijke en Menslievende
Vereniging der Dragers van Eretekens en
Medailles van België van de Regionale Kortrijk
Steenstraat, 103
8501 HEULE

29 april 2024

Mevrouw de Voorzitter,

Zijne Majesteit de Koning gelast me met de eer u mede te delen dat de blijken van trouw aan het Vorstenhuis, uitgedrukt in uw boodschap ter gelegenheid van het het jaarlijks banket van de Koninklijke en Menslievende Vereniging der Dragers van Eretekens en Medailles van België – Regionale Kortrijk, hem zeer getroffen hebben.

Zeer gevoelig voor de betuigde aanhankelijkheid en waardering, dankt de Vorst u van harte, evenals al diegenen waarvan u de tolk was.

Met de meeste hoogachting,

Thierry VANDEVELD, dr. ir.
Generaal
Hoofd van het Militair Huis van de Koning

Palais Royal

A Madame Nadia RASSON
Président de l'Association Royale
Philanthropique et Décorés de Belgique
de la Régionale de Courtrai
Steenstraat, 103
8501 HEULE

Le 29 avril 2024

Madame le Président,

Sa Majesté le Roi m'a chargé de l'honneur de vous communiquer que les témoignages de fidélité à la Dynastie, exprimés dans le message que vous lui avez adressé à l'occasion du banquet annuel de l'Association Royale Philantropique et Décorés de Belgique, lont beaucoup touché.

Le Souverain, particulièrement sensible aux sentiments d'attachement formulés à son égard, vous transmet, ainsi qu'à tous ceux dont vous vous êtes fait l'interprète, ses plus chaleureux remerciements.

Veuillez agréer, Madame le Président, l'assurance de ma considération très distinguée.

Thierry VANDEVELD, Dr Ir
Général
Chef de la Maison Militaire du Roi

The Paths to Freedom

De kerk van Angoville-au-Plain

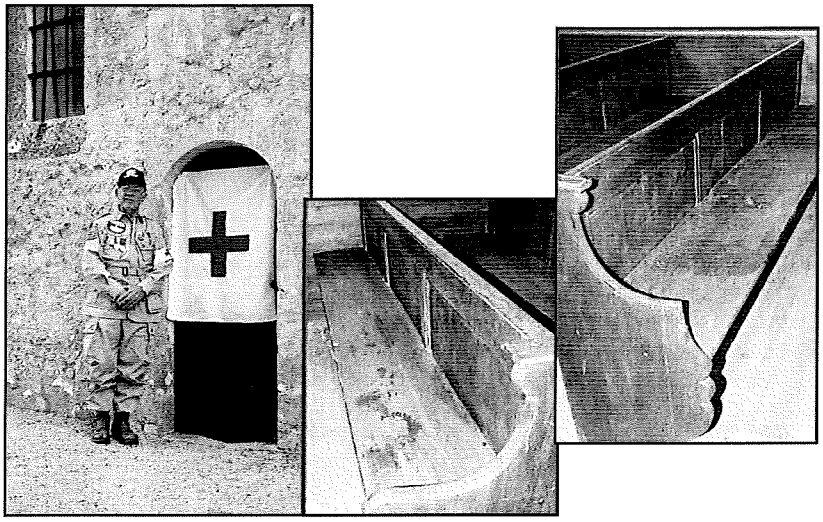

Punt 43: In de nacht van 5 op 6 juni landt 2nd Battalion van 501 PIR op DZ D bij Angoville-au-Plain. Lieutenant-Colonel Robert A. Ballard weet 150 man rond zich te verzamelen en verovert het dorp. Robert E. Wright en Kenneth J. Moore, twee medics van het Battalion, landen in het gebied ten zuiden van het dorp en gaan op het geluid van de gevechten af. Onderweg komen ze een gewonde para tegen, die ze onder de armen pakken en meenemen. Moore is echter ruim een kop groter dan Wright en moet daarom het meeste gewicht dragen.

Ze komen bij het plein van Angoville-au-Plain, waar 2nd Battalion inmiddels zwaar onder vuur ligt van Duitse eenheden van 6. Fallschirmjäger Regiment. De kogels vliegen over het plein heen en weer. Ze leggen de gewonde para aan de voet van een boom en vragen zich af, wat ze nu moeten doen. Opeens stopt spontaan het schieten. Beide partijen geven de medics aan, dat ze naar de kerk kunnen lopen om daar dekking te zoeken. De gewonde para staat daarop op en loopt zelfstandig met de medics naar de kerk. Moore is er achteraf nog zwaar verbolgen over, dat hij voordien de para heeft moeten dragen ...

In de kerk richten de medics een eerstehulppost in. Aan de deur hangen ze een vlag met 'n rood kruis. Al snel worden ze overstelpt met gewonden. Ook Duitse gewonden worden binnengebracht. Wright: *"We hielpen iedereen, vriend of vijand. En wie er het ergst aan toe was, werd als eerste geholpen. De Duitsers lieten onze eerstehulppost daarom ongemoeid."* Wel stellen de medics als voorwaarde, dat wapens buiten achtergelaten moeten worden. *"Eén Duitse officier weigerde zijn pistool af te geven. We hebben hem dan ook de toegang tot de kerk geweigerd en niet behandeld. Of hij het overleefd heeft, weet ik niet."*

Wat de medics niet weten, is dat in de kerktoren twee Duitse wachtposten zitten. Deze jonge knapen durven niet naar beneden te komen, omdat ze bang zijn dat ze doodgeschoten zullen worden. Na twee dagen zonder eten en drinken besluiten ze toch naar beneden te gaan en vinden daar tot hun opluchting alleen de medics. Overal in de kerk, op de vloer en op de banken, liggen gewonden. Sommigen zijn zo ernstig verwond, dat het bloed bijna niet te stelpen is. Op de banken zijn dan ook tot op de dag van vandaag nog steeds bloedvlekken te zien.

De gevechten om Angoville-au-Plain duren drie dagen, waarbij het dorp diverse keren van eigenaar wisselt. In totaal behandelen de twee medics in die dagen tachtig gewonde soldaten en een achtjarig jongetje uit het dorp.

Dan verplaatsen de gevechten zich en trekken Robert E. Wright en Kenneth J. Moore, in het kielzog van hun Battalion, mee richting Ste. Côme-du-Mont.

ROUTEBESCHRIJVING

LET OP: pad links leidt naar privéterrein, dus rijd niet naar binnen. Als u wilt kijken, loop dan naar binnen. Respecteer de bewoners en hun privacy !!
Het monument is voor het eerste US Surgical Hospital van 101 A/B op Normandische bodem na D-Day. Het pad links leidt naar de nog originele bijgebouwen van Château Colombière en naar de plek, waar vroeger het kasteel zelf heeft gestaan. Het Château is door bombardementen vernield. Nu staat er een moderne woning.

35. **Onverhard:** vervolg weg langs monument. Weg maakt haakse **bocht links** en haakse **bocht rechts**.
36. Op 4-sprong **rechtdoor**, D329 richting La Croix Pan.
Links op de hoek is de toegangspoort naar het hoofdkwartier van General Maxwell D. Taylor, de Commander van 101 A/B. Ope een van de zuilen is een herinneringsbord bevestigd.
37. Doorgaande weg volgen tot T-splitsing.
Vlak voor de kruising staat rechts 'n monument voor General Don F. Pratt.
Het gebied recht voor u is LZ E (landingszone gliders) Vanaf 04.00 uur landden hier 53 Waco zweefvliegtuigen met in totaal 148 man aan boord.
38. T-splitsing **links**, D129 richting La Croix Pan.
39. Na ± 100 m Y-splitsing **links** aanhouden, Rue de la Vauxelles.
40. Met doorgaande weg **links**, dus NIET doodlopende Weg in.
U bent in Beaumont, op het punt waar D Company van 1st en 2nd Battalion 506 PIR verzamelden om -met een Stuart tank voorop- de aanval in te zetten op St. Côme-du-Mont. Zie verhaal verder.
41. Kruising met voorrangsweg **links**, D913 richting Ste. Marie-du-Mont.
42. Na ± 600 m (1e weg), voor bordje 70 km, **rechts**, D913E1 richting Angoville-au-Plain.
43. U rijdt het dorp in en komt op kerkplein.
Het plein is ter ere van 506 PIR omgedoopt tot Place Toccoa. Recht voor u staat een monument voor de twee medics van 2nd Bn van 501 PIR, 101 A/B, die in de kerk een eerstehulppost hadden. Is de kerk dicht, dan kunt u bij het huis tegenover de kerk (rechts op de hoek, als u het dorp binnen komt rijden) vragen om de kerk te openen.
44. Op plein **rechts**.
Achter het monument voor de medics staat de boerderij, waar Col. R.F. Sink van 506 PIR zijn tweede hoofdkwartier had. Lees verhaal verder.

Wordt vervolgd

OP VERKENNING MET COLONEL ROBERT F. SINK

Punt 23 en 44 : Colonel Robert F. Sink verbijt zich in Caloville, omdat 506 PIR op 07 juni nog niet alle doelen van D-Day heeft gehaald. Daarom besluit hij met Major Harold W. Hannah, zijn Intelligence Officer, om 11.00 uur een verkenning te doen richting St. Côme-du-Mont. De chauffeur rijdt de Jeep met hoge snelheid over de D329 richting Vierville (***punt 23***). Plotseling beseffen ze, dat ze dwars door een paardenkamp van de Duitsers heen rijden. Als ze langs de toegangspoort rijden, schieten ze de wachtpost dood, zodat hij geen alarm kan slaan. Even voor hen loopt echter een colonne Duitsers op de weg. Sink en Hannah vuren met hun pistolen op de Duitsers, terwijl ze voorbijrijden. Volledig verrast door de aanval duiken de Duitsers in de greppels weg. Bij een wegkruising keert de chauffeur snel de Jeep. Maar ze moeten het hele stuk van 180 meter terug, opnieuw langs de Duitse troepen. Al schietend razen ze langs de nog steeds verbaasde Duitsers. Als ze op veilige afstand zijn, beseffen ze dat er geen enkel schot op hen is gelost.

Op 08 juni in Angoville-au-Plain in Amerikaanse handen en verplaatst 'Bourbon Bob' Sink (het verhaal gaat, dat hij een fles per dag leegdronk en daarom deze bijnaam kreeg) zijn hoofdkwartier naar een boerderij in het dorp (het gebouw achter het monument voor de medics Wright en Moore).

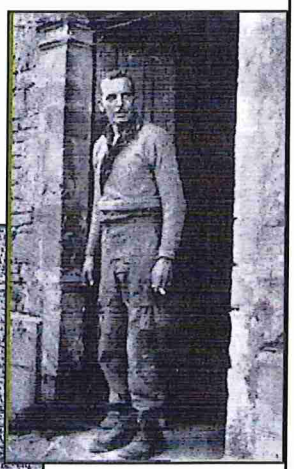

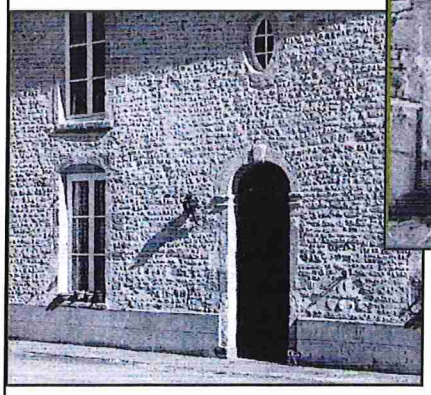

DE DUITSE LINIE BIJ LES DROUERIES

Punt 47 - 48 : Als Angoville-au-Plain is veroverd, trekt Lt.Col. Ballard met 2nd Battalion 501 PIR op richting St. Côme-du-Mont. Onderweg stuiten ze bij Les Droueries echter op een sterke Duitse verdedigingslinie achter de bocages (tegenover de boerderij op **punt 48**) . Ze weten de eenheid van 6. Fallschirmjâger Regiment terug te dringen, maar Ballard besluit niet door te trekken naar St. Côme-du-Mont. De Duitse eenheid bij Les Droueries vindt hij te groot om die bij zijn opmars in de rug te hebben.

Op dat moment krijgt Ballard van Colonel Howard R. "*Skeets*" Johson het dringende verzoek om hem ondersteuning te verlenen bij de sluis La Barquette. Johson en zijn mannen hebben de sluis veroverd, maar liggen inmiddels zwaar onder vuur van Duitse eenheden rond St. Côme-du-Mont. 2nd Battalion gaat daarom met een omtrekkende beweging richting de sluis. Achter Angoville-au-Plain stuiten ze echter op een groot en diep moeras, dat zich uitstrekt tot aan de sluis in de rivier de Douve. Bovendien komen ze direct onder vuur te liggen, dus trekken ze zich terug naar Angoville-au-Plain.

Intussen hebben de Fallschirmjâger echter het gat ontdekt in de Amerikaanse linie en hebben Les Droueries en Angoville-au-Plain heroverd. De Amerikanen vechten zich terug, maar de Duitsers blijven aanvallen. De dorpen verwisselen diverse keren van eigenaar.
Pas als op 08 juni om 04.45 uur een aanval richting St. Côme-du-Mont wordt ingezet met vier Battalions en ondersteund door tanks van A Company 746th Tank Battalion, wordt de Duitse verdedigingslinie bij Les Droueries gebroken.

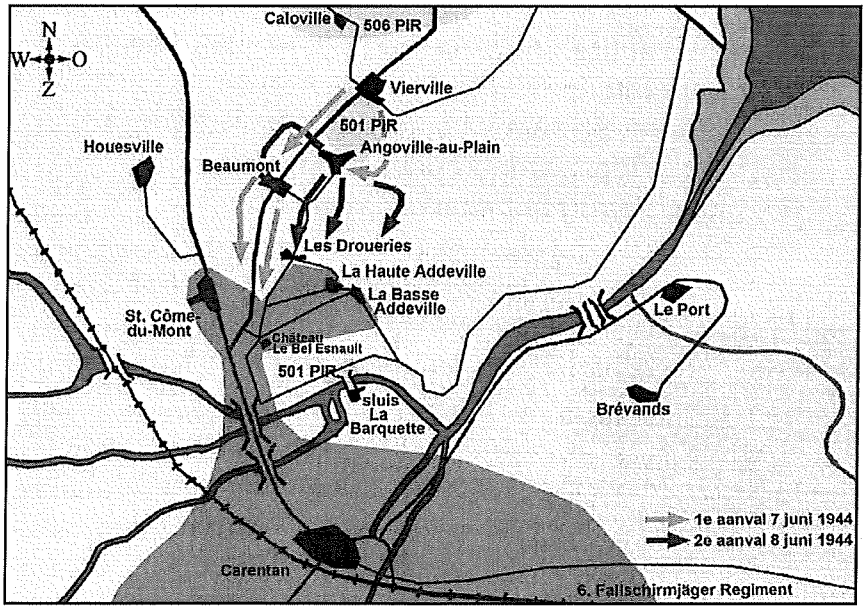

CHAPLAIN FRANCIS SAMPSON

Punt 53 : Op D-Day is 'Father Sam", zoals de para's van 501 PIR hun geliefde Chaplain Francis L. Sampson noemen, de eerste Amerikaanse aalmoezenier, die in Normandië gedropt wordt. Hij komt achter vijandelijke linies ten zuiden van Angoville in het moeras neer. Daar moet hij vijf of zes keer duiken naar zijn spullen ....

Hij helpt 25 Amerikanen te verzorgen op de eerstehulppost van 501 PIR in La-Basse-Addeville, ook als HQ van 501 PIR zich vanwege aanvallen van 6. Fallschirmjâger Regiment terugtrekt. Kort daarop wordt hij gevangengenomen door de waffen-SS en tegen de muur gezet. Een katholieke Duitse onderofficier voorkomt echter op het laatste moment, dat hij gefusilleerd wordt. Als bij ondervragingen blijkt, dat hij ongevaarlijk is, wordt hij vrijgelaten en keert hij terug naar de eerstehulppost.
Hij ontvangt later voor zijn werk het Distinguished Service Cross.

Wordt vervolgd

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER DRAGERS VAN ERETEKENS EN MEDAILLES VAN BELGIË

REGIONALE KORTRIJK - KANSELARIJ

'COMMANDEUR' 50-jarig bestaan van de Regionale KORTRIJK

AANVRAAGFORMULIER

Ondergetekende,

NAAM ..... VOORNAAM .....

Woonachtig te : ..... Nr. : .....

Postcode : ..... Stad : ..... Land : .....

E-mailadres : ..... Gsm/Tel : .....

Lid van de K.M.V.D.E.M.B. – Stamnr. : - - / - / - - - - / - / - -

Verzoek om toekenning voor de 'COMMANDEUR' naar aanleiding van het 50-jarig bestaan van de Regionale KORTRIJK

O Ik kies het diploma en de medaille (groot formaat) voor de prijs van 100,00 €

Ik stort het bedrag van ..... € dat overeenkomt met mijn bestelling op de bankrekening …

- IBAN : BE22 7509 0426 1747
- Adres : VERHELLE Kurt
  Kapel ter Bede 28
  8500 KORTRIJK
- Mededeling : NAAM – VOORNAAM – Bestelling 'Commandeur' 50-jaar Regionale Kortrijk

Gedaan te ..... de .....

.....
handtekening

De Groote Oorlog

XXXVI.

Te Mechelen en Antwerpen.

De sluipmoordenaars zetten in de lucht ongestoord hun weg voort en richtten hun tocht naar het paleis, waar onze koning sliep en onze goede Koningin. De heldhaftige Vorst, dien de wereld door zijn kloekmoedig besluit bewonderde, zou men in den nacht laf trachten te vermoorden.

De zesde bom ratelde beneden. Vooraleer den Koning te dooden zou men de gekwetste soldaten in het St. -Elisabethgasthuis klein maken.. Gelukkiglijk viel de bom naast den muur van het hospitaal in den mullen grond, bank en struikgewas wegmorselend, zoodat men er nooit iets meer van terug gevonden heeft.

Al de ramen van het gasthuis werden uit hun hengels gerukt, de ruiten vernield, de bedden opgeheven ; de Leopoldstraat zag er uit of een cycloon er was overgegaan of aan een beschieting was onderhevig geweest.

En thans de Koning ! De zevende bom werd geworpen. Niet eens zal de schurkenhand daarboven gebeefd hebben toen hij zijn wapen richtte om het nobelste hart van België te treffen. Maar hier ook was het mis. De bom kwam op honderd meter vandaar in de Twaalf Maandenstraat terecht, op het huis nr. 11, dat tot op de eerste verdieping tot gruis werd geslagen. De meid werd in de morgen onder het puin, ongedeerd, gehaald.

Op de Stadswaag viel de achtste bom en verrichtte aldaar de grootste vernieling en maakte de meeste slachtoffers.

De adjunkt van politie M. Hermans, van de tweede wijk, was met een politieagent op nachtronde. Nabij de Stadswaag vernam hij het geronk van den Zeppelin. Hij zond zijn agent een andere richting in en vervolgde zelf zijn weegs.

Op dit plein stonden vele menschen naar de lucht te gapen of lagen, zooals elders, in hun venster.

De achtste bom kwam neer en viel te midden van het plein der Stadswaag. Een gele vlam lichtte, in donderend geknal scheurde de grond open. Het lood en de kogels joegen langs alle kanten en doorploegden menschen en huizen. Op slag bleven er vijf dooden : politieagent Jules Van Cotthem, dokwerker Jan Jensen, Joanna De Bruin, herbergierster ; deze vrouw lag door het raam en werd onthoofd ; Arthur Van Hecke, dokwerker, en vrouwe Geeraerts. Later overleden nog drie slachtoffers aan de bekomen wonden. Velen werden min of meer gekwetst.

Verscheidene gewonden werden door sergeant-vliegenier Jan Olieslagers, die op ronde was, in zijn auto -mobiel vervoerd.

Een negende en laatste bom kwam op de Falconrui terecht, waar een dokwerker, Petrus De Baecker, gedood werd.

Duitschland had zich op Antwerpen, de laatste veste van het land, gewroken.

Antwerpen, de stad waar, gedurende een lange reeks van jaren, de Duitschers als medeburgers werden beschouwd, waar zij werden behandeld als deelmakende van het groote huishouden des volks, waar zij als arme klerken aankwamen, zich als kooplieden vestigden en er millioenen op millioenen stapelden, de stad die hen koesterde, die mee hun "Kaiserfest" vierde, werd dien nacht het voorwerp van een aanslag zoo lang, zoo barbaarsch, dat de herinnering er aan alleen voldoende is, om de keel toe te schroeven en het hart met walg te vervullen.

"Op geen enkel slagveld", vertelt Alexander Powell, "zag men zulk een gruwelijk tooneel, dat mijn hart met afkeer vervulde, dan dat hetwelk ik zag, toen ik een der getroffen huizen binnentrad en, over puin stappend een kamer bereikte, waar een jonge vrouw op 't oogenblik van 't bombardement te bed lag.

Deze vrouw was letterlijk in stukken geslagen.

De vloer, de muren, de zoldering waren bespat, bevlekt met bloed. Och, het volstaat met te zeggen, dat de nog aanraakbare overblijfsels der ongelukkige op een schop konden verzameld worden. Ik haal deze bijzonderheden aan, om duidelijk te laten uitschijnen, dat de eenige slachtoffers dezer luchtraid op Antwerpen onschuldige, niet vechtenden waren."

Naar de bestookte punten te oordeelen, kon men als doelwit der Duitschers houden : het koninklijk paleis, waar de Koningin en haar kinderen verbleven ; de Falconkazerne, het Sint-Elisabethgasthuis, de zetel van den militairen staf, de Nationale Bank en de "Minerva"-fabriek.

De Koningin bracht haar kinderen in veiligheid naar Engeland en keerde dan aan de zijde van haar gemaal terug. Zij verrichtte ambulanciewerk en haar rol daarin zullen we wel nader schetsen.

De militaire overheid nam nu maatregelen tegen nieuwe aanslagen. Voortaan moest er om 8 uur alles gesloten worden. Geen licht mocht aan de voor- of ach-

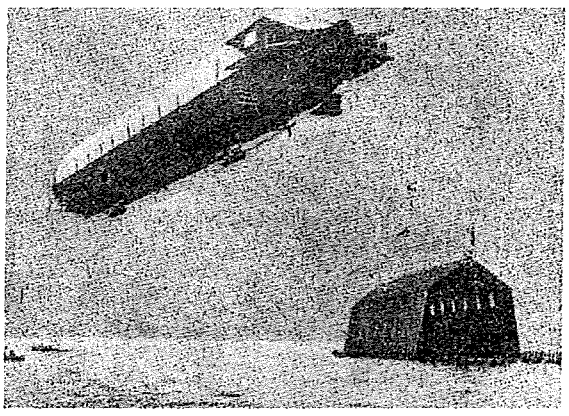

Zeppelinloods te Friedrichshaven.

terzijde der woningen naar buiten schijnen. Het tramverkeer werd na dien tijd geschorst.

Vele burgers logeerden voortaan in den kelder. Vooral op de bovenverdiepingen gevoelde men zich niet veilig meer.

's Avonds en 's nachts bood Antwerpen een zonderling schouwspel aan. Een groote stad in 't donker gehuld is een vreemd gezicht. Men gevoelde zich vreemd in de eigen straten tegenover welbekende gebouwen. Hoe levendig herinner ik me zoo'n wandeling met de burgerpolitie, die de onder de wapens geroepen agenten verving, en onder geleide van een politieagent in groepen patroeljeerde.

Antwerpen geleek aan een boerendorp, waar men uit zuinigheid heel vroeg de petroleumlantaarntjes uitdooft.

Maar een ernstige reden dwong tot die maatregelen over te gaan. De dood was uit de lucht gekomen en loerde er nu nog.

Zoo vingen de Duitschers den luchtoorlog met een laffen aanslag op een weerlooze bevolking aan.

Stil lag daar de stede in den nacht. De leien maakten den indruk van een sombere laan in een bosch.

Straten en stegen hingen als vol geheimenis, nog indrukwekkender door het klapperen van onzichtbare vlaggen.

Zwaar rees hier en daar een kerk of toren op ; hol klonken de stappen. En waar nog een lichtje schemerde tusschen donkere gordijnen of teerpapier, werd gebeld en met boete gedreigd.

Intusschen bleef het leger op zijn post in alle sektoren en werkte het mee om Antwerpen nog meer in staat van verdediging te stellen.

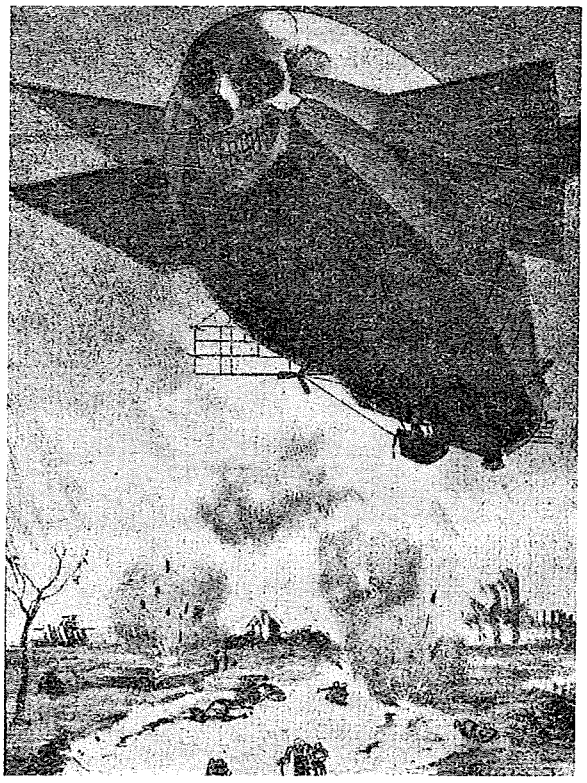

De Duitschers beweerden, dat zij alleen krijg voerden tegen de legers en weerlooze burgers spaarden.

De roep ging wel, dat Antwerpen onneembaar was, maar laten wij de stelling eens van naderbij beschouwen.

Vijf divisies en de kavalerie-divisie waren dus op die stelling teruggetrokken.

De vesting was niet voltooid toen de oorlog uitbrak. In 1909 was het bouwen van 11 buitenforten, 11 redouten en 2 halve redouten begonnen. Men had de voltooiing voorzien op 31 December 1912, maar men was in 1914 nog ver van het einde er van.

Vele werken waren nog in vollen opbouw. Tal van koepels waren niet opgesteld, heel wat vuurmonden niet ter plaatse. Het fort van Stabroek, bijvoorbeeld, bezat nog zijn gepantserde waarnemingsposten niet. En zoo ontbraken ook elders noodzakelijke stukken.

Men moest zich dan behelpen met vervangingsdeelen. Men nam zelfs zijn toevlucht tot kleine kanonnen, die langzaam schoten en door zwarte rookwolken hun plaats verrieden. Hun draagwijdte bedroeg 8.400 meter, terwijl de Duitschers ons zouden beschieten van uit Boort-Meerbeek of Hofstade, op 12 en 15 km afstand.

Wat de groote artillerie in de tusschenruimte betreft, hadden we slechts kanonnen van 15 cm en bracht men geschut van 12 cm in stelling, dateerende uit 't jaar 1870, en die slechts 5 km ver schoten.

Onze munitie was ook schaarsch. Voor de 12 cm mortieren der koepels, bijvoorbeeld, had men maar 100 tot 150 granaten per stuk.

Bij Krupp waren 8 geweldige kanonnen van 24 cm besteld en betaald. Maar ze waren nog te Essen, bij den vijand. Men had ze daar voorloopig gelaten, omdat men ze nog niet opstellen kon.

Bij het fort Filip waren vier stukken van 28 cm; ze waren echter niet te vervoeren.

En het geschut moest in dezen oorlog zoo'n groote rol spelen.

Ook op ander gebied was Antwerpen niet zoo oninneembaar als wij naïef genoeg geloofden.

Generaal Dufour was nu gouverneur der plaats. Hij verzamelde groote hoeveelheden levensmiddelen en vee voor twee jaar. Met voorbeeldige orde nam hij allerlei maatregelen. Hij bleef echter slechts in dit ambt tot 6 September en werd toen opgevolgd door generaal Deguise, terwijl de genie onder de orders kwam van generaal Bihin.

De stelling Antwerpen bevat de volgende forten : Stabroek, Ertbrand, Brasschaat, Cappellen, Schooten, Merxem, 's Gravenwezel, Oelegem, Kessel, Broechem, Lier, Koningshoyckt, Ste-Kathelijne-Waver, Waalhem, Breendonck, Liezele, Bornhem, Rupelmonde, Haasdonck, Zwijndrecht, Cruibeke, Ste-Marie, St-Filip, met de schansen Beirendrecht, Smoutakker, Oorderen, Drijhoek, Audaan, Schilde, Massenhoven, Tallaart, Duffel, Dorpsveld, Letterheide, Puurs.

Dan waren er 8 binnenforten, genummerd 1 (het meest Noordelijke) tot 8.

Bij het beleg van Antwerpen komen we nader op deze verdedigingsstelling terug.

Lang zou de rust van ons leger niet duren, al was

er vooreerst van geen beleg sprake.

De Duitschers immers beoogden een ander doel. Ze wilden eerst Frankrijk vernietigen. De legers der Verbondenen waren hun wel aan de Samber ontsnapt en ordelijk naar Frankrijk geweken, doch de vijand achtervolgde hen, overtuigd ze weer aan te kunnen grijpen en dan te vernietigen. Zoo moest Frankrijk op de knieën geslagen worden—naar de geliefkoosde uitdrukking van den keizer—en dan viel Antwerpen van zelf, meende men.

Onze soldaten deden nu patroeljetochten tot een tweede uitval zou bevolen worden. Maar ook op die patroeljeronden vielen strijders. En zoo denk ik aan een vriend, wiens lot van veel anderen schetst.

De Belgen ontmoetten een Duitsche patroelje ; van weerszijden vielen de schoten.

De Belgen moesten voor de overmacht wijken. Nog werd er op hen gevuurd, en een kogel trof mijn vriend in den rug en raakte zelfs de ruggegraat.

De arme jongen viel neer en bleef achter. Weldra kwelde hem de dorst. In zijn veldflesch was water, maar eerst na vele ijdele pogingen gelukte het den gekwetste ze met de bajonet te openen.

't Was stil geworden om hem. O, had hij nu maar kunnen opstaan, doch de kracht daartoe faalde !

Voetstappen kraakten op de bladeren en het hout.

Een Duitscher boog zich over mijn vriend, die dadelijk riep :

"Ik ben gewond !"

"Dat zal ik eens gauw zien", antwoordde de ander, zijn revolver tevoorschijn halend. "Sta op en ga voor mij !"

"Ik kan niet, ik ben gewond... Keer me om, en ge zult het zien", hernam de gekwetste.

De Duitscher deed dit en ... ging heen.

En weer werd het stil.

Traag kroop de tijd voorbij... De minuten werden uren...

En al minder werd de kracht... Verlamming, verstijving kwamen over de beenen en 't benedenlijf. 't Was of 't leven wegvloeide...

De arme soldaat geloofde, dat zijn einde naderde...

Sterven... en nog zoo jong zijn... thuis zoo bemind worden... en allen die thuis waren, vader en moeder, broeders en zusters, zoo liefhebben...

Sterven, hier, op dien Zondagnamiddag, na weken van dapperen strijd, van vermoeienis en ontbering...

Maar die stem !... Zijn naam !... Helpers naderden...

O, mijn vriend had het wel willen uitschreeuwen, dat hij hier lag... zwak en ellendig... stervend... En hij kon maar lispelen...

Maar ze kwamen toch, zijn trouwe kameraden, die hem niet wilden achterlaten... die den makker niet konden vergeten en wel gevaar durfden trotseeren om hem te redden...

En nu waren ze daar en namen hem voorzichtig op en brachten hem in een herbergje, waar een militair dokter hem verpleegde.

Met andere gewonden werd mijn vriend dan naar de ambulancie van een klooster vervoerd. Hier bogen vol liefde vrouwen zich over hem neder, nonnen, die zooveel ellende zagen, maar den armen soldaten Engelen van vertroosting toeschenen.

De oorlog spaarde echter ook 't klooster niet. Er ontstond brand... En de Duitschers rukten nader. Auto's reden met gekwetsten naar Antwerpen, maar twee bleven achter... en zoo ook mijn arme vriend.

De Duitschers behandelden ze echter vriendelijk. Ze wikkelden de gekwetsten in dekens en voerden ze naar een ander dorp, in een villa.

Doch nabij die villa was een groot kanon opgesteld, dat aanhoudend schoot en de villa op haar grondvesten niet alleen liet daveren, maar ook de muren deed waggelen... en zelfs de wonden der gekwetsten openreet.

't Was onverdragelijk en weldra werden dan ook de verpleegden op ambulancie-auto's naar 't militair hospitaal te Brussel overgebracht.

En de ouders van mijn vriend woonden te Brussel.

De zieke kon zijn vader en moeder door tusschenkomst van een bezoekster melden, dat hij zich daar bevond...

En de ouders hadden twee dagen te voren nog een—wel zeer vertraagden—brief van hun zoon gekregen, dat... het hem wel ging.

Door bemiddeling van een welwillenden veldprediker kregen de ouders des avonds nog toegang tot het hospitaal...

Na weken van onzekerheid en angst, van vrees en hoop, van gebed... zouden ze dus hun geliefden zoon terugzien...

't Was doodstil in 't hospitaal... De gewonden sliepen. En daar zagen de ouders eensklaps hun armen jongen.

Hij sluimerde...

De vader plaatste zich aan 't hoofdeind. De moeder zóó, dat ze haar zoon in 't volle wezen zag...

De vader legde zacht de hand op den arm, die bloot lag... De zieke ontwaakte... O, welk een heerlijk ontwaken moet dit geweest zijn ! Na de verschrikkingen en ellende van den oorlog, na al die ruwe tooneelen, dat schieten en vechten en worstelen, zag de jongen plots... het zoet, glanzend gelaat, de van liefde stralende oogen zijner moeder...

En die zaligheid uitte hij door beide armen in de hoogte te steken en uit te roepen : Ha ! In Vlaanderen zou men zeggen : "Hij heeft een blik in den hemel geslagen !"

Maar 't was zijn laatste troost. De dood had hem geteekend. En het ging aldus met zooveel soldaten, al werd er niet hard gevochten.

Wij verhalen dit om ook hen te gedenken, die gevallen zijn op plaatsen, wier namen niet in de vaandels of in 't historieboek opgeteekend zijn.

Wordt vervolgd

Vooruitzichten in 2025

Enkele data van herdenkingen, plechtigheden en/of manifestaties in 2025 tenzij aanpassing van data :

1. Zondag 03 augustus 2025
   90ste Nationale Hulde aan Zijne Majesteit Koning Albert I en de Helden van de IJzer aan het Westfront te Nieuwpoort
2. Zaterdag 18 oktober 2025
   Herdenking gesneuvelde RAF-piloten bij het 17-oktober bos om 11u00 te Lauwe
3. Zaterdag 01 november 2025
   Jaarlijkse herdenking van de overledenen te Kortrijk
4. Maandag 10 november 2025
   Herdenking B.N.P.-Fortis aan het monument van Fortisbank te Kortrijk
5. Dinsdag 11 november 2025
   Herdenking wapenstilstand te Kortrijk
6. Zaterdag 15 november 2025
   Koningsdag te Kortrijk

